

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΝΕΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Μιά φορά κι'έσταν καιρό ζούσανσ σε μιιά μικρή καλύβα, τρία αδέρφια με την αδερφή τους. Τ' αδέρφια αυτά ήσαν πολύ αγαπημένα. Μιά μέρα, το μεγαλύτερο, που ως τότε δεν εδούλευε παρὰ όσο του έφτανε για να ζή, ειπε στ' άλλα δυό :

— Βρε παιδιά, δεν αοχίζουμε να δουλεύουμε μ' όλα τὰ δυνατά μας ; Θά π'ουτήσουμε και θάρηη μέρα που θά μπορούσαμε να χτίσουμε' ένα παλάτι σαν του βασιλιά !

Άρσεσ πολύ αυτή η ιδέα και στ' αδέρφια του, κι' αποφάσισαν όλιο να στρωθούν στη δουλειά.

Και στ' αλήθεια, σε κάμποσα χρόνια είχανε βγάλει τόσα λεπτά, που μπόρεσαν να χτίσουν ένα όρατο παλάτι, που σαν κι' αυτό δεν ειχε γίνει άλλο στον κόσμο. Όλοι τὸ θαυμάζανε και λέγαν πως ήταν τέλειο. Μιά μέρα όμως, ένας γέρος πούχε πάει κι' αυτός για να δὴ τὸ περίφημο παλάτι, ειπε στ' αδέρφια που τώχανε χτίσει :

— Όρατο είνε το παλάτι σας, τέλειο όμως δεν είνε. Τρία πράματα τὸν λείπουνε. Άν θέλετε να τὸ κάμτε τέλειο, πρέπει να πάτε και να φέρετε δω ένα δοξίο απ' τὸ νερό τῆς ζωῆς, που ὁ πῶπος πῆ απ' αὐτὸ ζῆ διαζόδια χρόνια, και ένα κλαρι απ' τὸ δέντρο τῆς ὠμορφιάς, που ἡ μυροδιά και μόνη των λουλουδιων του χαρίζε παντοτεινή ὕγια κι' ὠμορφιά. Άζομα πρέπει να πιάστε και να φέρετε ἔδω και τὸ πουλί που μιλάει σαν ἄνθρωπος.

— Και που θα τὰ βροῦμε ὄλ' αὐτὰ ; ρώτησαν τὸ γέρο τ' αδέρφια.

— Αὐτὰ θά τὰ βροῦτε, τους ειπε ὁ γέρος δείχνοντάς τους ένα μαζουνο βουνό, στην κορυφή αὐτοῦ τὸν βουνού. Έκει να πάτε, και θά τὰ βροῦτε ὅλα...

Και ειπε τότε τὸ μεγαλύτερο απ' τὰ τρία αδέρφια :

— Έγω θά πάω να βρω τὸ νερό τῆς ζωῆς, τὸ δέντρο τῆς ὠμορφιάς, και τὸ πουλί που μιλάει σαν ἄνθρωπος.

— Κι' ἄν σου τύχη πιπετε καζο, εἶπανε με μιιά φωνη ἄλλα δυό αδέρφια του, πως θά ξερούμε μεῖς που βοίσκεσαι και τι ἔχεις ;

Όταν άκουσε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ γέρος ἔβγαλε απ' τὴν τσέπη του ένα μαχαίρι, τούδοσε στὸ μικρότερο απ' τ' αδέρφια και τούπε :

— Πάρε αὐτὸ τὸ μαχαίρι, φράζετὸ το καλά, και πρόσεξε μη τὸ χάσεις. Όσο θά βλέπης τὸ λεπίδι καθαρό και γυαλιστερό, να ξερός πως ὅλα πηγαινουνε καλὰ. Μ' ἄν τὸ δης και μιιά φορη ματωμένο, να ξερός πως ζάποιο καζο μεγάλο βροῦχε τὸν αδερφό σου.

Ὁ γέρος εἰδήθηκε στὰ τρία αδέρφια καλή επιτυχία, τάποχαρέτησε κι' ἔφυγε. Κι' ἄμεσως, τὸ μεγαλύτερο ετοιμάστηκε και ξεκίνησε για τὸ βουνὸ τὴν ἴδια μέρα. Μέρος ὀλόκληρες περπατοῦσε, τὸ βουνό ὅμως ἦτανε μακριά, και θ' ἀρροῦσε άζομα πολύ για να τὸ φθάση. Τέλος, ἔκει που περπατοῦσε ἀπάντησε στὸ δρόμο ένα γίγαντα.

— Μπορεῖς να μου πῆς, τὸν ερώτησε, πόσον καιρό πρέπει άζόμα να περπατήσω για να φτάσω ὡς αὐτὸ τὸ βουνό ; Πάω να βρω τὸ νερό τῆς ζωῆς, τὸ δέντρο τῆς ὠμορφιάς και τὸ πουλί που μιλάει σαν ἄνθρωπος.

Ά, παιδί μου, ἔκανε ὁ γίγαντας και ζούνησε τὸ κεφάλι. Πολ-λοι πέσαν ἀπὸ δὴ και πῆγαν να πάρουν τους τρεις αὐτοὺς θησαυροὺς του βουνού, μα κανέναν δεν εἶδα να γυρίζη πίσω...

Μά ὄτε κι' ἔσθ θά γυρίσης, ἄν δεν ἀπολουήσης πιστὰ τὴ συμβουλή που θά σοῦ δώσω. Άκουσε λοιπὸν τι θά ζάνης : Άμα φτάσης στὸ βουνό θά δης πως εἶνε ὄλο σκελασμένο με πέτρες. Μη δώσης και μιιά προσοχη σ' αὐτές. Έσθ να προχωρῆς ἀδιάφορος κοιτώντας μπροστά σου. Καθὼς ὅμως θά πηγαίνης θάρχιση ν' άκούς πίσω σου φωνές, γέλοια, λόγια περιχαζὰ και χοροιδίες. Όλ' αὐτὰ θά βγαίνουν ἀπὸ τις πέτρες, γιατί οἱ πέτρες αὐτές ἦτανε μιιά φορα ἄνθρωποι, που πηγαινανε, σαν κι' ἔσθ να παρουνε τους θησαυρους του μαγεμένου βουνού. Πρόσεξε καλὰ μη δώσης και μιιά σημασία στις φωνές και στις χοροιδίες τους! Πρόσεξε μη γυρίσης και κιντάρης πίσω σου, γιατί ἄν τὸ κάνης αὐτὸ, θά γίνης κι' ἔσθ πέτρα. Άν τραβῆσης, ὅμως ἴσα τὸ δρόμο σου, θά φτάσης στην κορυφή, θά μπόρεσης να πάρης ἑλευθερα τους θησαυροὺς που γωρῶεις, και τότε θά γίνουμε πάλι ἄνθρωποι ὄλες οἱ πέτρες που εἶνε στὸ

βουνό...

Τὸ παλληγάρι εὐχαρίστησε τὸ γέροντα για τὴ συμβουλή του, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του κι' ἔφτασε τέλος στὸ βουνό, που ήταν ὄλο σκελασμένο με λιθάρια, καθὼς ειχε πεῖ ὁ γίγαντας. Καθὼς ἀνεβαινε, άκουγε πίσω του γέλοια και χοροιδίες. Θυμόταν ὅμως τὸν γίγαντα τὰ λόγια και τραβοῦσε βιαστικὰ τὸ δρόμο του. Όσο προχωροῦσε τόσο ὁ θόρυβος πίσω του μεγάλωνε.

Τέλος τὸ παλληγάρι ἔχασε τὴν ὁπομονήν του. Έσσυψε, πῆρε ἀπὸ γάμο μιιά πέτρα, γύρισε πίσω του, κι' ετοιμάστηκε να τὴ ρίξη ἀνάμεσα στ' ἀναρίθμητα λιθάρια που γέμιζε τις πλαγιές του βουνού. Έννοιοσε ὅμως ἄμεσως τὸ χέρι του να βαραίνη και να παγώνη, και σε μιιά στιγμὴ ειχε γίνει κι' αὐτὸς ένα λιθάρι σαν τάλλα.

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα ἡ αδερφή του, πούχε ἄρξισι ν' ἀνησυχή επειδὴ ἄρροῦσε ὁ αδερφός της νὰ γυρίση πῆγε και κοιτάξε τὸ μαχαίρι και εἶδε με τὸόμο πως τὸ λεπίδι ειχε γίνει κόκκινο σαν τὸ αἶμα. Τὸ κορίτσι ἔβαλε τὰ κλάμματα, φώναξε τὰ δυό ἄλλα αδέρφια της και τους εἰδειξε τὸ κόκκινο μαχαίρι. Άμέσως τὸ δεύτερο απ' τὰ τρία αδέρφια δήλωσε πως θά πῆγανε να βροῦ τὸν αδερφό του. Και ξεκίνησε τὴν ἴδια μέρα για τὸ βουνό. Στὸ δρόμο, ἀντάμωσε κι' αὐτὸς τὸν γίγαντα και τὸν ερώτησε ἄν ειχε δεῖ τὸν αδερφό του. Ὁ γίγαντος τὸν ειπε :

— Ναι, εἶδα ένα παιδι να πηγαίνη κατὰ τὸ βουνό. Μά δεν τὸ εἶδα νὰ γυρίση. Και γι' αὐτὸ φοβάμαι πως θάχη πάθει ὅτι πάθαν κι' ὄλοι οἱ ἄλλοι, που θέλησαν ν' ἀνεβροῦν σ' αὐτὸ τὸ βουνό.

Τὸ παλληγάρι ερώτησε τότε τὸ γίγαντα τι ἔπρεπε να κάνη για να πάρη τους θησαυροὺς και να βροῦ τὸν αδερφό του κι' ὁ γίγαντας τούδοσε τις ἴδιες ὁδηγιές πούχε δώσει και στὸν αδερφό του.

Τὸ παλληγάρι εὐχαρίστησε τὸ γίγαντα για τις ὁδηγιές του, ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του, ἔφτασε στὸ βουνό, κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἀνάμεσα στα λιθάρια. Στην ἄρχη κρατιότανε και δεν εἰδνε σημασία στις φωνές που άκουγε. Όταν ὅμως ἔφτασε ἔκεί πούχε φτάσει κι' ὁ αδερφός του, άκουσε ἀνάμεσα σ' ὄλες τις ἄλλες φωνές και τοῦ αδερφοῦ του τὴ φωνή, ξαφνιαστικη, και κιντάρξε πίσω του. Κι' ἔτσι ἔγινε κι' αὐτὸς λιθάρι.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ἡ αδερφή του που κοιτάξε καθὴ μέρα τὸ μαγικό μαχαίρι, ἄξαφνα μιιά βραδυά, τὸ εἶδε κατακόκκινο, σαν ματωμένο. Φώναξε ἄμεσως τὸ μικρότερο της αδερφό και τοῦ τῶδειξε.

— Φεύγω ἄμεσως, τῆς ειπε τότε αὐτό.

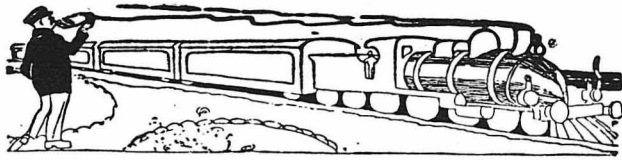
Κι' ἔφυγε. Ἀντάμωσε κι' αὐτὸς τὸν γίγαντα και τὸν ερώτησε για τ' αδέρφια του. Ὁ γίγαντας τούπε πως ειχε δὴ δυό παιδιὰ να πηγαίνουε κατὰ τὸ βουνό, μα δεν τους ειχε δὴ νὰ γυρίσουνε. Κι' ὅταν τὸ παιδι τὸν ερώτησε τι θά μπόρεσης να κάνη για να σώση τ' αδέρφια του και να πάρη τους θησαυροὺς, ὁ γίγαντας τὸν ειπε ὅτι ειχε πῆ και στ' αδέρφια του. Τὸ παλληγάρι κίνησε τότε με τὴν καρδιά γεμάτη ἐλπίδα. Όταν ὅμως ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου ειχανε φτάσει τ' αδέρφια του κι' άκουσε τὴ φωνή τους, κιντάρξε ξαφνιασμένος πίσω του κι' ἔγινε κι' αὐτὸς λιθάρι.

Ἡ αδερφή του ειχε μείνει τῶρα ὀλομόναχη στὸ παλάτι κι' ἀνησυχοῦσε πολύ. Γύριξε ὄλη μέρα με τὸ μαγικό μαχαίρι. Μιά μέρα, ἄξαφνα τὸ εἶδε πάλι κόκκινο.

— Τώρα εἶν' ἡ σειρά μου, ειπε μέσα της.

Και ξεκίνησε να βροῦ τ' αδέρφια της. Στὸ δρόμο, ἀντάμωσε κι' αὐτὴ τὸν γίγαντα. Τὸν ερώτησε για τ' αδέρφια της, κι' ἔμαθε ὅτι ειχανε πάει κι' οἱ τρεις στὸ βουνό και δεν ειχε κανέναν τους γυρίσει. Ἡ κόρη ερώτησε τότε τὸ γίγαντα τι μπόρροσε να κάνη για να τους σώση και να πάρη τους θησαυροὺς του βουνού. Κι' ὁ γίγαντας τὴν ὀρηγῆνε ὅπως ἀκριβῶς ειχε ὀρηγῆνη και τ' αδέρφια της. Τὸ κορίτσι εὐχαρίστησε τὸν καλό γίγαντα με τὰ θερμότερα λόγια κι' ἔφυγε με χαρά. Έφτασε σε λίγο στὸ βουνό, κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη ἔχοντας στὸ νοῦ της μονάχα τὸν γίγαντα τὰ λόγια, με τὰ μάτια καρφωμένα διαρκῶς στην κορυφή. Καθὼς ἀνεβαινε, ὁ θόρυβος ὄσο πῆγανε και δυνάμωνε, ὅπου τέλος δυνάμωσε τόσο, πὸ κόντενε να τὴν ξεκουράνη. Όταν ἔφτασε ἔκει πούγανε φτάσει και τ' αδέρφια της, ἡ κόρη άκουσε τις φωνές τους και παρ' ὀ-

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΤΟ ΑΛΦΑ ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

Πολλοί μανιακοί, έπεχείρησαν να γράφουν διάφορα συγγράμματα στα όποια να μη περιέχονται όρισμένες λέξεις ή γράμματα. Τό περιφημότερο όμως απ' αυτά είναι μία μακροσκελεστάτη 'Ερωτική 'Επιστολή' κάποιου δικηγόρου όνοματι Μαρσάν, από την όποίαν έχουν άποξλεισθή... όλα τα α! 'Η επιστολή αυτή έχει τυπωθεί, ένα δέ αντίτυπόν της ύπάρχει στην 'Ε.Βιβλιοθήκη των Παρισίων. Κατά τους είδóτας, είναι...θαύμα άσυνάρητας.

Κάποιος άλλος μονομανής, όνοματι Ροντέν, συνέγραψε στα 1816 ένα θεατρικό έργο με τόν έξωφρενικό τίτλο: «Τ ό Έ ρ γ ο χ ο ρ έ ι ς Α». Τό όποίον και έπαίχθη στο παρισινόν θέατρον Βαριετέ. 'Η περιέργεια του κοινού είχαν έξαφθί ως ήτο φυσικό, σε μεγάλο βαθμό κατόπιν της άναγγελίας. Τό παράξενο αυτό έργο... δέν θα περιείχε ούτε ένα «α!». Και τό βράδυ της πρώτης παραστάσεως, τό θέατρο ήτο γεμάτο κόσμο. Φαντάζεσθε όμως την έξπληξη του κοινού όταν, μόλις άνοιξε ή αύλαία ή πρώτη φράσις την όποίαν άκουσε ήταν ή έξής:

— 'Α! Κύριε... Νά σας!... Τί είχες συμβεί; 'Απλούστατα, ό ήθοποιός δέν είχε άκούσει καλά τόν ύποβόλεα, και είπες την παραπάνω φράση αντί να πη: — 'Ε, κύριε... 'Ιδού εσείς!...

Ό ήθοποιός έσπευσε φυσικά να διορθώση τό λάθος του. Αυτό όμως δέν έσωσε την κατάστασιν. Τό έργο δέν περιείχε μέν, πράγματι, κανένα α ήταν όμως τόσο... ήλιθίο, όστε εξαγριώθηκε πριν άκόμη τελειώση καλά-καλά ή τρίτη πράξις!... 'Ο 'Αναγράφηςτος

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

'Η 'Αμερικανική Λεγών, ή όποία πρόκειται να έπισκεφθή εις τάς 19 Σεπτεμβρίου τό Παρίσι διά τόν έορτασμόν της 100ετηρίδος της αποβόσεως της 'Αμερικανικής Λεγεώνας εις τό Γαλλικόν έδαφος περιλαμβάνει και μίαν όρχήστραν, ή όποία άποτελείται από έθελοντάς της Λεγεώνας που κάθε άλλος είναι παρά έξ επαγγελμάτος μουσικοί. Μεταξύ αυτών ερίσκονται δύο όδοντοίατροί, δύο δικηγόροι, ένας διευθυντής εφημερίδος, τρεις τραπεζίται, τρεις διευθυντάι άσφαλιστικών εταιρειών, ένας ζωγράφος ντεζορατέρ και τέλος ένας κτηματίας. 'Ο τελευταίος παίξει την γαράν-κάσσαν της όρχήστρας.

λίγο να γυρίση πίσω. Θυμήθηκε όμως τού γίγαντα τά λόγια και ζοατήθηκε. Κι' έτσι, σε ζάμπωση ώρα, έφτασε στην ζορυφή. Στάθηκε, ζύτταξε γύρω της, κι' είδε σε μιά γούβα που βρισκόταν εκεί ζονάτι, τό περιώμον νερό της ζωής. Πήρε τό χάλκινο κανάτι ποίχε φέρει μαζί της και τό γέμισε ως άπάνω. Άπλωα στη γούβα ή ζούνη είδε τό περιώμον δέντρο της όμορφιάς, που ή ρίζες του ήταν μέσα στο νερό της ζωής και που σ' ένα του κλαρι άπάνω καθόταν τό πουλι που μιλούσε σαν άνθρωπος.

'Η ζούνη κατόρθωσε να πιάση τό πουλί, τόβαλε σ' ένα κλωβί ποίχε πάρει μαζί της, έκοψε κι' ένα κλαρι από τό δέντρο της όμορφιάς και κίνησε να φύγη.

Τότε, άμέσως όλα τά λιθάρια του βουνού έγιναν άνθρωποι. Κι' οι άνθρωποι αυτοί περιζύκλωσαν την ζούνη κι' άρχισαν να την εύχαριστούν, έπειδή αυτή τους είχε σώσει. 'Ανάμεσα σ' αυτούς, ή ζούνη δέν άργησε να βοη και τ' αδέρφια της. Και τότε ξεκίνησαν κι' οι τέσσερες μαζί για τό παλάτι τους.

Μόλις φθάσανε στο παλάτι, τό ζοριτί πήγες και φύτρεψ τό κλαρι του δέντρου της όμορφιάς στο περιβόλι του παλατιού. Τό πότισε και με νερό της ζωής και τό κλαρι γούργαο έγινε δέντρο έκανε πολλά λουλούδια, και τό πουλι που μιλούσε σαν άνθρωπος πήγε και κάθισε μέσ' τά κλαριά του.

'Ανάμεσα στον κόσμο που άρχιζε πάλι να μαζεύεται και να θαυμάζει τό παλάτι και τους θεσαυρούς του, πήγε μιά μέρα κι' ό γυιός του βασιλιή. 'Όταν τό βασιλόπουλο είδε τό ζοριτί ποίχε κατορθώση ν' άποκτήση τους θεσαυρούς του βουνού, ενώ τόσα παλλητζάρια είχαν δοκιμάσει και άποτύχει, δήλωσε άμέσως πός την ήθελε για γυναίκα του. 'Ετσι σε λίγες μέρες, έορτάσθησαν πανηγυρικά οι γάμοι τους στο παλάτι του βασιλιή, κι' έπειτα τό βασιλόπουλο πήγες τη γυναίκα του στο διζό του τό παλάτι, και έζησε μαζί της πολλά - πολλά κι' εύτυχισμένα χρόνια.

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Η Ιστορία ενός φορέματος χορού.

Ό μαρζήσιος ντέ Πις μολονότι είχε μιά χαριτωμένη και όραιοτάτη γυναίκα ήταν, έντοίτοις τρομερά μουντζάρης. 'Εννοούσε να έχει πάντοτε φίλην την όποίαν και συντηρούσε πλουσιώτατα. Αυτό, έννοείται, ή μαρζησία τό έφερε βαρέως...

Κάποτε έτυχε να πληροφορηθή ότι ό άνδρας της είχε παραγαυία ένα πολυτελέστατο φόρεμα χορού για την φίλην του. Χωρίς να χάση τότε καιρό, έστειλε μίαν άκόλουθό της στο κατάστημα όπου είχε παραγγελθεί τό φόρεμα και... τό παρέλαβεν αυτή! Τό βράδυ όταν ό μαρζήσιος γύρισε σπίτι του, ή γυναίκα του τόν ύπεδέχθη... φορώντας τό πολυτελές φόρεμα.

— Πώς σου φαίνεται, αλήθεια; τόν ρώτησε πονηρά. — Είπε θαυμάσιο, άπήντησεν ό μαρζήσιος πειραγμένος. Κρίμας όμως! Τού άξιζε καλύτερη τύχη!... — Τό ίδιο λέει όλος ό κόσμος και... για μένα! είπες τότε ψυχρά ή μαρζησία.

Ός Θεός συνέξευξε...

Μιά μέρα—διηγείται ό Ταλμάν ντέ Ρεώ—πού ό ν. ντέ Σεοράο... έδερνε τη γυναίκα του έτους να τόν έπισκεφθή ό πατέρας του Μπωτρί. 'Ο Μπωτρί, μόλις αντίκρισε τό σύμπλεγμα των δερορομένων συζύγων, έγύρισεν άπαθέςτατα κι' έτοιμάσθηκε να φύγη.

— Μά καλά, κύριε, τού φώναξε τότε μιά ύπηρέτρια που είχε μείνει κατάπληκτη με την άπάθειά του, δέν έπερβαίνετε; ... Δέν πάτε να τούς χωρίσετε; ... — Σος!... της άπήντησεν ό Μπωτρί. Δέν ξεύρεις, παιδί μου τό ρητόν που λέει... «Ός ό Θεός συνέξευξε άνθρωπος μη χωριζέτω»!.

***

Μία πρωτότυπος πρότασις γάμου.

'Ο Σαίν - Σιμόν, έκαμε κάποτε στην κυρία ντέ Σταέλ την έξής παράξενη πρότασι.

— Σείς, κυρία, είσθε ή μεγαλύτερησ γυναίκα της εποχής σας. 'Εγώ πάλιν είμαι ή μεγαλύτερος φιλόσοφος. 'Ας πανδρευθώμεις λοιπόν, για να δώμεις, από περιέργεια, τί θα γίνη τό παιδί που θα προσέλη από μιά τέτοια έννοσι!

***

Γιατί έγαυίγιζε φάλτσα!

Ό περιφημος μουσουργός Ραμώ είχε πάει κάποτε να έπισκεφθή μιά γνωστή του Κυρία. 'Εκει, λοιπόν, που συητούσαν, ό Ραμώ σηκώθηκε ξαφνικά, άρπαξε τό σκελλάκι της οικοδεσποίνης και... τό πέταξε απ' τό παράθυρο!

— Τι κάνετε, κύριε! τού φώναξε κατάπληκτη και τρομαγμένη συγχρόνος ή οικοδεσποίνα.

— Δέν άκούσατε πόσο... φάλτσα έγαυίγιζε;!... άπήντησεν ό Ραμώ γεμάτος ιερήν αγανάκτηση.

Πομπήιος και Λούκουλλος

Ό Πομπήιος έπεσε κάποτε βαρύν άρρωστος. 'Όταν μπήκε στο στάδιο της άναρρώσεως, ό γιατρός του τού συνέστησε να τρώγη πολλές «ταίγλες» την ημέρα για να δυναμώση. Τό είδος όμως των πουλιών αυτών ήταν σπάνιο στη Ρώμη. 'Ο μόνος που διέτρεφε μεγάλο αριθμό τούλων, για να τις χρησιμοποιή σιά γευμάτα του ήταν ό Λούκουλλος.

Ό Πομπήιος, όταν τό έμαθε αυτό, έγινε έξω φρενών.

— Τι διάβολο! φώναξε με όργη στον γιατρό του. 'Όστε ή ζωή του Πομπηίου εξαρτάται από τη... λαίμαργία του Λουκούλλου; ...

***

'Ιστορικές... Μελωμανίες!

Ό 'Αθήναιος αναφέρει ότι οι κάτοικοι των Τυρράνων ήσαν τόσο μελωμανείς όστε ζήνυμονα τό φωνί τους, επάλευαν και έμαστίζοναγ τους δούλους τους... υπό τούς ήχους τού αυλού!

***

'Όπου... τά χάνει κι' ό παπάς!...

Κάποτε ένας ιεροκήρυξ της Περούζκι, αφού έτελειώσε τό κήρυγμα του Ευαγγελίου, έγύρισε προς τό «κοινόμιό» του, και, με φωνή θλιμμένη, έκαμε την έξής δήλωση:

— 'Αγαπητοί μου άδελφοί... 'Επαρτήθησα δυστυχώς, ότι οι μισοί από σας περιέτρισαν στο τρομερό άμάρτημα τού ψεύδους...

Πρό όλίγου που ήσθατε να έξομολογηθήτε, όλες ή γυναίκες ισχυρίσθησαν ότι δέν άπάτησαν ποτέ τους συζύγους των. 'Αντιθέτως όμως και όλοι οι άνδρες όμολογησαν ότι, άπάτησαν τους φίλους σας με... τις συζύγους των! Σας παρακαλώ λοιπόν να μου δηλώσετε... ποιοί από σας είπαν την αλήθεια: οι άνδρες, ή ή γυναίκες; ...

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΩΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΑΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξύ των έξλεκτών περιεχομένων της, είναι και τά έξής: «'Η Γεροντοζούρη», «Τά χαμαρινία των μεγάλων Καλλιτέχνιδων», «Τό έμπόριο των Σκλάβων στον 20ον αιώνα», «Οι γίγαντες των ποταμών», «Οι ήρωες τού Βάνερ», «Πληγωμένες καρδιές» κλπ. κλπ.

ΕΠΙΣΗΣ τά ΑΠΟΜΗΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΩΝ, Διευθυντού της 'Ασφαλείας των Παρισίων και τό συναρπαστικό μυθιστόρημα τού κ. Διονυσίου Κοκκίνου: «'ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ,,